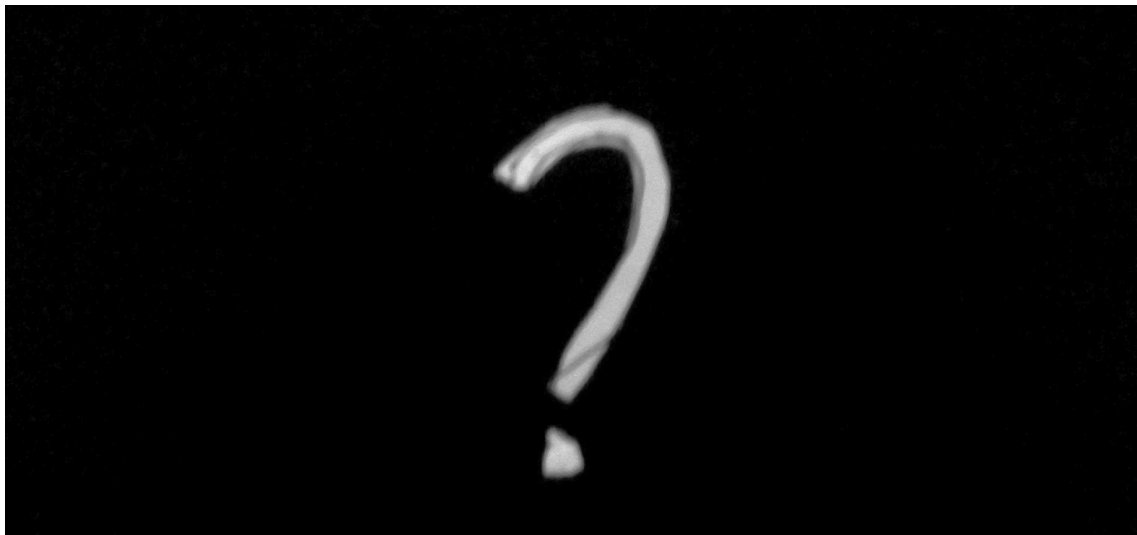

Шукайте нас тут: <http://www.kmpzt.org.ua>

ЧИ МОЖЛИВО В СОБІ ПОДОЛАТИ ЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД ІМПЕРСЬКОЇ ОРДИ?

(Читайте на 3-й стор.)

«Битва на Дніпрі»: як спецпризначенці та «тітушки» били ветеранів АТО

Опіки від сльозогінного газу, важкі струси мозку від поліцейських кийків — таким було святкування 9-го травня у Дніпрі. Постраждали — ветерани АТО. Вони прийшли у формі, багато хто із нагородами. Один із них, Володимир МАЗУР, в Іловайському котлі врятував вісьмох поранених, прорвавшись крізь оточення — так про нього розповідають побратими. Сам Володимир, витираючи кров з обличчя, розповідає, що їх жорстоко били не лише поліцейські: «Хто напав? Ну, «тітушня», однозначно. А помігали їм чи «Беркут», чи хто — вони нас позначили тисніти, а ті з-за них почали вискакувати та, поки було замішання, бити з їхнього боку. Ось так все було відрепетовано. Агресивність така, немов і Майдану не було».

Начальник Дніпровської поліції, генерал Анатолій РЕПЕШКО, який безпосередньо планував заходи безпеки на День Перемоги, каже, що спецпризначенці застосували силу проти ветеранів АТО заради вищого блага: «Поліція діяла виключно відповідно до Закону про поліцію. Там були діти, там були люди похилого віку. І в разі, якби поліція не застосувала б ніяких дій, всі вони могли б постраждати. Наслідки могли б бути — зовсім не гуля на чолі», — зазначив поліцейський начальник.

Ранок 9-го травня у Дніпрі був напруженим. Усі охочі пройти до пам'ятника Слави проходили через спеціальні пропускні пункти, де їх ретельно перевіряли із металодетектором на наявність зброї та небезпечних предметів. Доводилося доставати із кишень та сумок навіть ключі та мобільні телефони.

Напередодні місцеві активісти з числа ветеранів АТО звернулися до політичних партій із проханням відмовитися від самопіару у День перемоги. Ініціатор — Олег ЧИСТОПОЛЬЦЕВ. Він вважає, що на подібних заходах доцільна лише державна символіка, а про неї політичні партії забувають взагалі: «Я

роздрукував фотографію з минулого року. Ви бачите, що немає жодного українського прапора, виключно символіка політичної сили «Опозиційного блоку». Коли учасники АТО побачили, як вони спускалися до пам'ятника Слави, і перегородили їм дорогу, попросили прибрати цю політичну символіку, вони це зробити відмовилися. Якесь конфліктна ситуація виникла і, природно, потім все показали новини, ось такі вийшли: «Ветерани Дніпропетровщини подякували Олександрі ВІЛКУЛУ за захист від нападу радикалів», — розповідає ЧИСТОПОЛЬЦЕВ.

9-го травня 2017-го року зупиняти колони із партійною символікою вийшли з десяток бійців АТО. Ініціатор акції запевняє, що повідомив керівництво поліції про виключно мирний план дій за півгодини до початку заходів: «Зупинити їх буквально на якусь хвилину-другу, закликати їх прибрати партійну символіку. Не прибериуть — підуть далі. Ми їм там покричимо: «Ганьба». І все. Спочатку я поділився цим планом. Він (Сергій МАНЗА, заступник начальника ГУ НП у Дніпропетровській області із питань громадської безпеки — ред.) сказав: «Якщо

ви почнете щось радикальне — ми змушені будемо вас прибрати». Я кажу: «Ніяких радикальних дій. Вони підуть, а ми просто на камери». Ми хотіли ще раз актуалізувати це питання, адже там було багато представників ЗМІ».

Колона соціалістів, яка йшла під партійними знаменами, погодилася прибрати партійну символіку. Їм вже відкривали дорогу, на відео добре чути, як АТО-шники кажуть, що розходяться, коли спецпризначенці отримали команду «вперед» - і за кілька секунд майданчик перед колоною соціалістів перетворився на бійню. Нам вдалося отримати відео безпосередньо із місця зіткнення. На ньому люди у військових одностроях стоять, нікого не чіпаючи, коли спецпризначенці почали використовувати проти них сльозогінний газ. Лише в цей кадр потрапили п'ять подібних випадків. Спецпризначенці були із закритими обличчями та прихованими номерами на касках. Начальник поліції РЕПЕШКО всього у кількох метрах спостерігає за цим, не зупиняючи, навіть коли ветерана АТО Євгена ФЕДОРОВА.

Безпосередньо силовою операцією керував заступник начальника поліції області Сергій МАНЗА. Він особисто дає інструкції спецпризначенцям перед колоною «Опоблоку» і Олександра ВІЛКУЛА. Вона найбільша за кількістю людей. Купка активістів перегороджує колону шлях. Спецпризначенці, які стояли поряд, кинулися в атаку після слів Олега ЧИСТОПОЛЬЦЕ-

(Закінчення на 3 стор.)

ПЕРЕДПЛАТИТЬ НОВУ ГАЗЕТУ!

На адресу громадської організації «Криворізьке міське правозахисне товариство» надійшов офіційний лист від Дніпропетровської дирекції ПАТ «Укрпошта», в якому зазначається наступне:

«За повідомленням Державного підприємства по розповсюдженню періодичних видань «Преса», газеті «Промінь Просвіти Є» надано передплатний індекс – 60093».

Тому редакція нашої газети інформує, що є вже можливість передплатити газету «Промінь Просвіти Є». Причому краще це зробити не пізніше 25 червня цього року, бо після зазначеної дати, в липні, поштові тарифи істотно зміняться, а вартість передплати зросте.

Цьогорічна ж передплата, ще за старими тарифами, така: на один місяць – 4 гривні 78 копійок, на три місяці – 15 гривень 20 копійок, на 6 місяців – 27 гривень 74 копійки.

АВТОРИТЕТНА ДУМКА

Володимир ГОРБУЛІН «Підготовчий період гібридної війни в Україні був довгим»

«Важливим уроком, який ми винесли з гібридної війни в Україні, є те, що такі війни починаються задовго до того, як пролунають перші постріли. На початковій стадії важко розпізнати і зрозуміти її ознаки: коли свобода слова перетворюється на агресивну пропаганду, коли протести в країні інспіровані зовнішніми силами, коли агресор використовує абсолютно демократичні інструменти, щоби втручатися у внутрішні справи суверенної держави, щоб заблокувати діяльність міжнародних організацій, націлених на запобігання або розв'язання конфліктів і так далі. Підготовчий період гібридної війни в Україні був довгим. Крім організації різного плану невійськових подій на території України, Росія також приділяла посилену увагу зміцненню безздатності й можливостей своїх збройних сил і спецслужб... Також варто пам'ятати, що до 2014 року Україна продовжувала перебувати в економічній, енергетичній, військово-технічній та інформаційній залежності від Росії. Україна практично не відповідала на російські активності, спрямовані на отримання контролю над деякими сферами її державної економіки».

ВОЛОДИМИР ГОРБУЛІН, український політик, учений, державний діяч, доктор технічних наук (1994), професор (1995), академік Національної академії наук України (1997), радник Президентів України (з 1999), директор Національного інституту стратегічних досліджень (з 2014). З матеріалу «Російська гібридна війна змінює світоустрій» від 23 березня 2017 року, розміщеного за адресою: <https://zbruc.eu/node/63861>

На Форумі вільної Росії прийняли резолюцію на захист України

В литовській столиці завершився опозиційний III Форум вільної Росії, на якому обговорювались актуальні проблеми світової політики, сценарії виходу Росії із системної кризи. Один з лідерів російської опозиції Гаррі КАСПАРОВ категорично висловився за підтримку блокування в Україні російських соцмереж: «Дивно бачити, коли деякі так звані опозиціонери, так звані ліберали в Росії починають критикувати блокування російських соцмереж в Україні. Критикувати можна тільки за те, що це було зроблено лише зараз. Більше того, на мій погляд, Європі, ЄС можна було б повчитися на цьому прикладі, як боротися з кремлівською пропагандою».

Депутат Литовського Сейму Мантас АДОМЕНАС у своєму виступі заявив: «Україна, ситуація в ній – основний аргумент для продовження санкцій проти Росії. Потрібно продовжувати (і бажано – нарощувати) постійний пресинг проти агресора».

На другий, останній, день Форуму, виступили й представники України Валентин НАЛИВАЙЧЕНКО, Айдер МУЖДАБАЄВ, а також адвокат цілої групи українських політ'язнів Марк Фейгін. МУЖДАБАЄВ, зокрема, розповів про важку ситуацію, в якій перебувають нині кримські татари, яких витискають із окупованого Криму.

Адвокат ФЕЙГІН висловив думку, що після отримання безвізу Україною вона може підписати низку угод із Шенгенською зоною, після чого особи, яким заборонено в'їзд до України, будуть занесені до загальної бази даних і також не зможуть в'їздити в країні Шенгену.

Наступний, IV, Форум вільної Росії відбудеться у Вільносі наприкінці листопада – на початку грудня цього року, до сторіччя «ЧК» (українською – НК, Надзвичайна комісія – ред.). Його наскрізною темою буде: «Сто років терору».

«ТЕЛЕГРАФ Новости Украины и мира», 27 травня 2017 року. (переклад з російської мови – ред.)
Фото з «УКРІНФОРМ».

<http://telegraf.com.ua/rossiya-i-sng/3387883-na-forume-svobodnoy-rossii-prinyali-rezolyutsiyu-v-podderzhku-ukrainyi.html>

У Криворізькому правозахисному

25 травня у м. Києві відбулося Спільне засідання учасників Робочої групи 5 Української секції Платформи громадянського суспільства Україна-Європейський Союз (УС ПГС Україна-ЄС) та Робочої групи 3 Української національної платформи Форуму громадянського суспільства Східного партнерства (УНП ФГС СхП), в роботі якого взяв участь представник нашої організації Микола Коробко. Названі структури громадянського суспільства покликані сприяти входженню України до Європейського співтовариства і уповноважені надавати власні рекомендації, які мають розглядатися офіційними органами України та Європейського Союзу.

На засіданні розглядалися питання екологічної складової Угоди про асоціацію, моніторинг виконання Угоди, створення дорадчої групи з питань сталого розвитку, а також порядок денний питання «торгівля і сталий розвиток» та інше. З розглянутих питань були схвалені відповідні рішення.

Його ім'я - на афіші «Мамай-фесту»

Святкування «Мамай-фесту», який проходить 1 - 4 червня поточного року, обіцяє бути насиченим цікавими подіями, в яких візьмуть участь відомі в культурному середовищі особистості. Одним із її дієвих учасників є мандрівний кобзар Борис БАБЕНКО, який планує прибути до Кам'янського у складі делегації козаків Труханівської Січі (м. Київ). Разом із кобзарем на свято прибудуть січовики - коваль, різьбляр та козаки, що проведуть майстер-класи звиятного поводження з вогнем, з ножами та з фехтування.

Музична творчість митця має тривалу історію. До подій на Майдані гідності кобзар Микитинської Січі (м. Нікополь), очільник нікопольських просвітан побував у дуже багатьох кутках країни, несучи слухачам українські народні, козацькі та власної творчості пісні, часто супроводжуючи виконання тематичними бесідами.

Революційні події в Києві загальму-

вали мандри кобзаря з Нікополя. На майдані 2013-2014 років Борис БАБЕНКО фінансово допомагав триматися залозі намету «Кривий Ріг - Нікополь - Дніпропетровськ», збираючи кошти своєю грою на бандурі. Своєю піснею митець віддавав данину пам'яті загиблим героям Майдану, а згодом - і полеглим у боях проти російської агресії на сході України.

Після від'їзду у другій половині квітня 2014 року на війну залози названого намету, кобзар приєднався до 4-ї козацької сотні, що залишалася на майдані. Там і виникла ідея заснування у Києві козацької січі, яку й було засновано 10 серпня 2014 року на Трухановому острові. Кобзар працює у бунчужному відділі: навчає козаків і дітей грі на козацьких інструментах - бандурі, сурмі, сопілці, бубнах, тулумбасах, а - також художньому слову і співу. Разом із січовим товариством пан Борис

бере активну участь у різних суспільних подіях, він відвідує різні навчальні заклади столиці та інших міст. Часто доводиться йому також зустрічати на Січі вітчизняних та іноземних гостей.

Він - неодноразовий учасник багатьох музичних фестивалів, як то: «Софіївські зорі» (м. Дніпро), «Мамай-фест» (м. Кам'янське), просвітанські фестивалі. Уже цього року відбулися його виступи у Києві в музеї Івана ГОНЧАРА, у Каневі в Шевченківській дні, у будинку-музеї Дмитра ЯВОРНИЦЬКОГО у Дніпрі.

Цьогорічний «Мамай-фест» обіцяє стати свідком чергових оригінальних виступів козацького десанту Труханівської Січі.

Антон ГРЕЧИНСЬКИЙ вихованець Труханівської Січі, учень кобзаря

Козацьке товариство Майдану

Четверта козацька сотня самооборони Майдану

м.Київ, Майдан
тел. 38 (096)76 94 820
E-mail: 4RedukKozakiv@ukr.net

Від 20.05.2014 р.

Довідка

Надана *Бабенко Борис Ф.*, що він є козаком і включений до реєстру Четвертого Козацького Редуту Майдану (4-та сотня самооборони Майдану), та приймав активну участь в акції та обороні Майдану!

Сотник

Іван Лютий

Влада громад має бути ефективною

В числі третьому нашої газети публікацією матеріалу під заголовком: «Реформа місцевого самоврядування: що буде з районами?» ми розпочали відверту розмову про питання децентралізації, об'єднання територіальних громад та про контроль громадськості над цими процесами. Бо ми вважаємо, що без уважного і діяльного контролю нічого вартісного для громадян так і не випаде, а тільки самі олігархи зі своїми фінансово-промисловими групами ще більше зміцнять і без того не слабенькі позиції в Україні за часів панування кланово-олігархічного капіталу. Ми запрошуємо до слова як фахівців із питань місцевого самоврядування, так і весь зацікавлений люд, який хоче добра і спокою на українській землі. Причому ми будемо публікувати дописи з різних частин Дніпропетровщини, а не тільки із Криворізького та із сусіднього з ним районів. Сьогодні ж пропонуємо передрук із газети «Сільські вісті», в якому йде розповідь про громади Новомосковського району.

МАЛО НЕ щодня із високих трибун нас запевняють, що децентралізація влади — одна із найуспішніших реформ в Україні. Чому ж тоді вона не на радість невеличкій громаді села Спаське Новомосковського району, що на Дніпропетровщині?

Згідно з планом обласної держадміністрації, цей район «рекомендовано» поділити на чотири об'єднані територіальні громади. Дізнавшись про вказівку згори, селищні та сільські ради занепокоїлися, бо ж закон про децентралізацію наділив їх правом самостійно вирішувати, з ким брататися. Ось і Спаська сільрада, очолювана Андрієм ГОРБОМ, зваживши всі за і проти, забажала піти з рідного району, аби надалі жити разом із громадою ближнього містечка Підгороднє Дніпропетровського району. Бо у них багато спільного — поля, дорога до обласного центру, річка... Але всупереч закону селянам Спаського заборонили навіть думати про таке. Натомість ледь не в примусовому порядку «порадили» об'єднуватися з громадою селища Губиниха. Мало того, що воно розташоване за 30 кілометрів в інший бік, так ще й потрібно «перестрибнути» аж через дві сільради! Однак «провідник» децентралізації в районі — народний депутат, член фракції «БПП» Вадим НЕСТЕРЕНКО — наполягає: слід не розбігатися на укрупнено-дрібні громади, а й надалі триматися разом. Був Новомосковський район — а тепер буде Новомосковська об'єднана територіальна громада.

Може, в цьому є рація? Андрій ГОРБ так не вважає. Уже хоча б тому, що народоладдя досягає своєї повноти на території, де люди живуть гуртом. А за планом НЕСТЕРЕНКА виходить, що громади будуть розрізнені, без права розпоряджатися землями за межами своїх сіл. Вадим НЕСТЕРЕНКО, який до обрання був директором великої агрофірми, давно контролює понад дві третини орних земель у Новомосковському районі, а зараз, прикрившись децентралізацією, хоче розширити межі своєї панування. Тому й агітує об'єднати в одну громаду 15 сільських і селищних рад свого району, шість — із сусідніх і райцентр Новомосковськ. Площею така громада майже зрівняється з Києвом! Іншими словами, йдеться про зосередження влади і земель району в одних руках, переконані у Спаському.

Свій план нардеп (уважайте, поміщик) виніс на обговорення мешканців села Знаменівка, де як головуючий провів громадські слухання. Та не так сталося, як гадалося. Багато присутніх висловили свою думку, побажавши об'єднатися з сільськими радами, обраними самостійно. Прихильник такої пропозиції, голова Піщанської сільради Микола МАЗНИЦЯ пояснив: вони обстоюють, аби не на панщину ходити, а займатися власним бізнесом, розвивати на своїй території фермерські та сімейні форми землекористування. Звісно, думка селян Вадима НЕСТЕРЕНКА не обходить. Він просто знехтував нею, як і самою ідеєю децентралізації, котра

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ЗБЛИЗЬКА

має на меті левову частку повноважень передати територіальним громадам. Народний депутат, за словами місцевого фермера Анатолія ГАЙВОРОНСЬКОГО, переймається протилежним: як сконцентрувати у своїх руках побільше фінансових, земельних та інших ресурсів.

Не зміг пан НЕСТЕРЕНКО переманити на свій бік селян Знаменівки. Втім, не набрала більшості голосів і альтернативна пропозиція. НЕСТЕРЕНКО не розгубився. Підуть, сказав, по хатах опитувати всіх, за яку вони громаду. У селі вбачають у цьому підступну пастку. «Все залежатиме не від тих, кого опитуватимуть, а від тих, хто опитуватиме», — переконані тут.

Миколаївська сільська громада питання свого об'єднання вирішувала на відкритій сесії, де з перевагою в один голос перемогла ідея народного депутата. Але село з цим не змирилося: воно мітингує, збирає підписи, доводячи, що рішення депутатів сільради не має юридичної сили — необхідно скликати громадські слухання.

Поступово пристрасті щодо «добровільного» об'єднання в громади завирували в усьому районі. Їх підігривають повідомлення щодо застосування брудних технологій. Так, виявилось, що в Знаменівку на громадські слухання доправляли не місцевих, а прихильників народного депутата, котрі й голосували так, як їм наказали. Дізнавшись про таке, в Орлівщині, готуючись до своїх громадських слухань, перестраховувалися: при реєстрації учасників отримували мандати, якими й голосували, непрошених «гостей» тут не пропускали. У результаті селяни відхилили варіант НЕСТЕРЕНКА, обравши власний.

«Нас фактично хочуть загнати у резервацію гнути спину на пана, — обурюється мешканець Орлівщини Сергій ЯЦУБА. — Землю спочатку роздали на паї, а тепер знайшовся один

ласий, що хоче її відібрати. При цьому ніхто не пояснює, для чого потрібно створювати величезну за розмірами об'єднану громаду і що вона може дати кожному селу».

На ці запитання не дав відповіді й виконувач обов'язків мера міста Новомосковськ Сергій ГОРОШКО, який був присутній на слуханнях в Орлівщині. Він уникнув говорити про те, як майбутня громада розподілятиме бюджет, визначатиме пріоритети, вирішуватиме проблеми, в якій послідовності «жалуватиме» кожен із майже 70 населених пунктів. Натомість уперто наполягав на якнайшвидшому об'єднанні. Мовляв, з тим створимо робочі групи і будемо домовлятися. Та жителі Орлівщини йому не повірили. Відкрито кажуть: він «людина пана НЕСТЕРЕНКА». Обов'язки голови виконує півтора року — від самих виборів. Думаєте, немає законного голови? Ні, такий є — Віктор ЛИТВИЩЕНКА народ уп'яте (!) обрав півтора року тому. Та всупереч закону він і досі через різні юридичні «підніжки» не зайняв крісла мера. Ні суди, ні звернення в державні органи не можуть відновити справедливість. За словами жителів міста, за цим усім стоїть НЕСТЕРЕНКО, якому ЛИТВИЩЕНКО - як кістка у горлі.

Ось у таке зневажене «верховенство» народоладдя чимдуж тягнуть весь район! Не інакше як замірилися на велике Новомосковське князівство, скарбницю якого планують наповнювати за рахунок селян та врожайних дніпропетровських чорноземів.

Микола ЯСЕНЬ,
Дніпропетровська область,
газета «Сільські вісті» від 5 травня 2017 року.

<http://www.silskivisti.kiev.ua/19479/print.php?n=35436>

ЧИ МОЖЛИВО В СОБІ ПОДОЛАТИ ЗАЛЕЖНІСТЬ ВІД ІМПЕРСЬКОЇ ОРДИ?

З усіх боків – темрява. І – не тільки невідомості, а передусім – сили зла, яка хоче загнати вільну думку в жорсткі рамки і там її упокорити, зробити повністю від неї залежною за допомогою страху, зробити підординською, де основний закон – бажання зверхника, а не права і свободи людини. Так діє дикий і необмежений у своїх забаганках диктат, який несумісний із самостійним мисленням, із пошуком правди, із прагненням знайти дорогу до істини. Саме із такою силою зіштовхнулася ще зовсім молодесенька Україна в період перших десятиліть свого становлення як незалежної держави. Тому тепер кожен українець змушений зробити свій вибір: або піддатися страху, «стати таким, як всі, покірною одиницею маси», або звільнитися від рабського мислення, стати відкритим і діяльним у намаганні створити відкрите суспільство рівних можливостей. Причому тут у кожного – своя, окрема, історія подолання в собі масової, несамостійно мислячої і діючої людини. Адже та імперія, яка ще остаточно не розпалася, а будь-що прагне відродитися (в історичних рамках – ще не вчорашня, а майже сьогоднішня), вона – у наших «совкових» звичках, в ідеологічних і життєвих настановах, у мовному середовищі та у сприйнятті моральних цінностей.

ЗНАДОБИЛОСЯ БІЛЬШЕ ДВОХ ДЕСЯТИЛІТЬ

Моє коріння – тут, у Кривому Розі, де жили мої батьки, де я навчався у 72-й українській середній школі, а звідти (через рік після завершення навчання) пішов навчатися на російське відділення філологічного факультету Харківського державного університету. Причому це відділення я обрав свідомо, бо у школі найбільше із усіх предметів мені подобалися тоді російська мова і російська література. Чому? – Через високу майстерність викладу цих предметів моєю улюбленою вчителькою, Марією Василівною КАНСЬКОЮ, через її ставлення до своєї діяльності, бо вона вклала в неї всю свою душу. Тому на той час я був віддалений від україномовного середовища і пізнавав навколишній світ із його законами переважно через російську літературу (як дорадянського, так і радянського періоду). Крім того, моїм на той час улюбленим літературним героєм був Павлик КОРЧАГІН із твору радянського письменника Миколи ОСТРОВСЬКОГО «Как закалялась сталь». А ще я пишався тим, що моя Батьківщина – Радянський Союз, а моєю улюбленою пісню тривалий час була: «С чего начинается Родина» (з кінофільму «Щит и меч»). На той час я дуже багато читав, із третього класу ходив до бібліотеки, яка була в Палаці культури імені АРТЕМА (що тоді був на однойменній площі), потім – в інші бібліотеки. І от саме в результаті такого читання у мене й стався перший свого роду струс-переворот у свідомості. Причиною цьому послужив роман російського радянського письменника Анатолія РИБАКОВА «Дети Арбата», який я прочитав у журналі «Дружба народов» у 1984-му році. З того часу у моїй свідомості й почав утрачати довіру Радянський Союз, коли першим упав СТАЛІН. А потім цю справу довершили документальні твори із журналів «Родина» та «Известия ЦК КПСС»: уже в часи так званої перебудови. Але мало минути з тих пір ще трохи більше двадцяти років (до 2004-2006-го), доки остаточно не розірвався той на початку дуже міцний зв'язок із тією тоталітарною державою ординського стибу. Оста-

точно його розірвали моя робота в «Просвіті» під керівництвом народного депутата України першого скликання Миколи КОРОБКА, твір «Сад Гетсиманський» Івана БАГРЯНОГО, яскравий момент, коли в серпні 2004-го «беркутівці» під час зйомки покляли мене на асфальт і вирвали з рук фотоапарат, а незадовго перед цим – мої протестні голодування на захист свободи слова і вільної журналістики в ТРК «Криворіжжя». І вже після того всього, коли почав редагувати єдину в місті незалежну україномовну газету «Промінь Просвіти», я відчув, що нарешті подолав у собі ту залежність.

«ЯК СТАТИ УКРАЇНЦЯМИ»

Під таким заголовком («Як стати українцями») підприємець і правозахисник, координатор проєктів ГО «Інформаційний центр Майдан Моніторинг» (2007-2015) з міста Тернополя Володимир ХАНАС створив спеціальний ресурс в Інтернет-просторі за адресою: <https://ukrainomova.blogspot.com/>. І ось там є чимало історій про те, як люди теж долали той зв'язок, як вони приходили до усвідомлення своєї українськості. Серед них – Олександр ЧИЖИКОВ, один із активістів Криворізького міського правозахисного товариства, член редколегії нашої газети. Він на тому ресурсі про себе і свій шлях, зокрема, написав:

«Я жив в українському світі в школі і став українцем, коли ми ставили «Давню казку» Лесі Українки і Карпенка-Карого «Сто тисяч». Коли майже всю напам'ять вивчив «Катерину» Шевченка, і сприймав поеми «Гайдамаки» і «СОН», як викладення уривчастого короткого курсу історії України. Я слухав і багато цікавого про УКРАЇНСЬКУ ІСТОРІЮ від вчительки української – УМАНЕЦЬ ТАМАРИ ЯКІВНИ, родом з Черкащини, про яку в радянські часи не писали в доступних ЗМІ.

В 1975-у році, вступивши в ХАІ, у віці 18 років я перейшов у спілкуванні на російську, і це, в моєму розумінні, певною мірою був відхід в штучний світ поняття «радянський народ». Але треба знати ХАРКІВ, щоб зрозуміти, що там є потужний пласт УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ і української інтелігенції, які мають вплив на повсякденне життя. Говорачи критично, в українську ментальність я повертався, починаючи з демократичних рухів кінця 80-х років ХХ сторіччя, в яких брав участь у Кривому Розі. Повертався на Майдані восени 2004 року.

В УКРАЇНСЬКИЙ СВІТ я повертався в 90-і роки ХХ сторіччя, коли перейшов на спілкування УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ.

Я народився в Черкасах в 1957, в сім'ї черкашан діда Титаренко Григорія і бабці – Ганни Козаченко, матері Титаренки Тамари і батька – Чижикова Олександра. У діда й бабці було десятеро дітей. Бабця в молоді роки прийшла з Моринець в Черкаси на заробітки десь в 1907-08 році. В сім'ї спілкувались українською. З дитинства ЗАПАМ'ЯТАЛОСЬ: МОРИНЦІ (в яких я був у 4-річному віці)... ДНІПРО... ШЕВЧЕНКО... БОРЩ... ВАРЕНИКИ З ВИШНЯМИ. Ці поняття ввійшли в мою дитячу свідомість разом з першими словами і відчуттями життя. В дитсадку, на Новий рік – це 1965 – святкували в українських костюмах...»

Тож будемо українцями, будемо вільними людьми на своїй землі, аби створити тут відкрите суспільство рівних можливостей.

Сергій ЗІНЧЕНКО

Правовий простір. Безоплатна допомога в Україні

Громадські організації об'єднали зусилля для зниження судового збору у справах про доступ до публічної інформації

Українські громадські організації спрямують свої зусилля, щоб знизити фінансові бар'єри при поданні судових позовів у справах про доступ до публічної інформації. Про це йдеться в Меморандумі, який підписали Інститут масової інформації, Центр UA, Інститут розвитку регіональної преси, Центр демократії та верховенства права, Платформа прав людини, Харківська правозахисна група, Українська Гельсінська спілка з прав людини та Представництво Американської правозахисної організації Freedom House в Україні.

Збільшення рівня судового збору для фізичних осіб (на даний час – це 640 гривень) та для юридичних осіб (на даний час – це 1 600 гривень) стало суттєвим бар'єром для громадських активістів та журналістів, які намагаються відстояти своє право на публічну інформацію в суді.

Ще більше ускладнила це завдання висока вартість відкриття виконавчого примусового провадження у справах про доступ, де боржником/розпорядником є юридична особа (6 400 гривень).

«Важливим є й те, що громадські активісти та журналісти, звертаючись із позовами щодо порушення Закону «Про доступ до публічної інформації», захищають не тільки своє персональне право, а й забезпечують кожному право вільно одержувати і передавати інформацію без втручання органів державної влади», — сказано у Меморандумі. Закон «Про доступ до публічної інформації» був і має залишатися ефективним інструментом у журналістській та громадській діяльності, — вважають ініціатори. Меморандум відкритий до підписання для інших громадських організацій.

Нагадаємо, Закон України «Про доступ до публічної інформації» визначає порядок здійснення та забезпечення права кожного на доступ до інформації, що становить суспільний інтерес, яка перебуває у володінні суб'єктів владних повноважень та інших розпорядників. Розмір судового збору при поданні адміністративного позову щодо порушення цього Закону був збільшений змінами до Закону «Про судовий збір» у вересні 2015 року. Ще більше ускладнили ситуацію нові вимоги Закону «Про виконавче провадження» щодо сплати авансового внеску для початку процедури примусового виконання судового рішення (абзац 1 ч. 2 ст. 26) у грудні 2016 року.

УГСПЛ, 12 квітня 2017 року

«Битва на Дніпрі»: як спецпризначенці та «тітушки» били ветеранів АТО

(Закінчення. Посаток на 1 стор.)

ВА: «Зачекайте. Дві хвилини, будь ласка». Поліцейські у шоломах і балаклавах били не лише тих, хто перегороджував дорогу, а усіх, хто у військовій формі прийшов до пам'ятника Слави. Денис БУШТРУК відслужив майже два роки не передовій. Після контузії — поряд із ним вибухнула міна — він став інвалідом і був звільнений зі збройних сил. Того дня Денис стояв із прапором України неподалік: «Мене били виключно поліцейські, спецпризначенці. Били шоломами по голові. Голову розбили не кийком. Вони розбили саме шоломом. Шоломом чотири рази по голові вдарили. І кийками били, і ногами», — розповідає чоловік. Внаслідок побиття у Дениса – струс мозку. Але навіть з такою травмою він помітив скоординованість дій правоохоронців та чоловіків спортивної статури із помаранчевими мітками на одязі. На відео очевидців видно, як чоловік із колони ВІЛКУЛА б'є іншого прямо над правоохоронцями, що крутять Дениса. Після удару правоохоронець спокійно відправляє «тітушку» собі за спину. На інших відео добре видно, як «тітушки», які щойно били АТО-шників, зупиняються за помахом руки поліцейського. А потім, вже в іншому місці, вони так само слухаються іншого диригента у формі поліції. «Тітушки» із колони ВІЛКУЛА вільно проходять крізь стрій спецпризначенців, вигукуючи «я — свій!».

Наразі поліція встановила особи п'ятнадцятьох «тітушок». Частина із них вже затримана. Запобіжний захід — арешт на 60 діб. Решта — у розшуку. Олександр ВІЛКУЛ, в колоні якого йшли ці чоловіки, називає арешти політичним переслідуванням: «Зараз в Дніпрі хапають людей просто на вулицях, учасників Маршу Перемоги, їх було більше 25 тисяч. І кажуть: «Ми тебе посадимо. Якщо ти даси будь-які свідчення на Опоблок, — відпустимо додому». «Тітушки» із маршу «Опоблоку» ходили строем, носили тактичні рукавиці, щоб не збити кулаки, і мали помаранчеві мітки. Добре видно, як вони стоять поряд із ВІЛКУЛОМ. Не розходяться і йдуть строем навіть після побиття активістів. Заступник прокурора Дніпропетровської області Роман ТОКАР упевнений, що ці люди є найманцями: «Є в матеріалах кримінального провадження, що їх фінансували, платили по 600 гривень кожному». Максим МОЗГОВИЙ, прокурор прокуратури Дніпропетровської області, каже, що є й інші ознаки, які об'єднують усіх тітушок, навіть тих, хто не бив людей, а був просто поряд під час побиття: «На усіх відеозйомках видно, що вони («тітушки» — ред.) були керовані. Чули команди, відступали, керували лівим та правим флангами, вони знали, як тримати першу лінію оборони. Вони були дуже підготовлені. Оце і є ознаки злочину, який їм інкримінує слідство — активна співучасть у масових заворушеннях».

У МВС не коментують відеофакт співпраці силовиків із так званими «тітушками». Однак начальника поліції Дніпропетровщини, генерала РЕПЕШКА, одразу звільнили за наказом міністра. Сам РЕПЕШКО ніяких порушень у своїх діях не бачить: «Коли перед Днем Перемоги проходила нарада із представниками партій і громадських організацій, всі розуміли, що миру не буде — це вже явно відчувалося, тому що там настрій був. Тому поліція діяла жорстко. Тому що добре розуміли, що якщо не діяти жорстко — може бути гірше, можуть бути результати досить плачевні». Екс-начальник поліції РЕПЕШКО каже, що поліція знала про те, що формуються загони найманців. «Якщо всі політичні сили розуміли, що може бути проблема, я думаю, всі вони наймали якусь охорону. Що наймали — це однозначно. Я навіть не сумніваюся в цьому», — каже РЕПЕШКО.

Наразі на лаві підсудних за побиття людей 9-го травня у Дніпрі лише чоловіки у спортивній формі та жодного спецпризначенця. Арсен АВАКОВ особито називає ім'я організатора сутички: «Такий собі Натік МУСТАФАЄВ, раніше судимий, керував «тітушками» у Дніпрі 9-го травня. Тепер проведе 2 місяці під вартою за рішенням суду. Буде час подумати». Фермер Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ упізнав у підозрюваному Натіку МУСТАФАЄВУ земляка із села Спаське: «Той Натік займався дрібними крадіжками та здирництвом коштів у малолітніх дітей. Ніде не працював. На такі акції його запрошували та він дійсно їздив. Міцної статури хлопець. Але на роль організатора він ніяк не підходить: він не може організувати і, тим більше, не може координувати тих «титуханів», які були залучені в акції на 9 травня у місті Дніпропетровськ», — зазначає односелець заарештованого. Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ припускає, що для колони Олександра ВІЛКУЛА «тітушок» організував інший чоловік. На кадрах, знятих у лютому 2017-го на сесії Новомосковської міськради, він перешкоджає вхід опонентам Опозиційного блоку. Той самий чоловік блокує активістам вхід на зустріч Олександра ВІЛКУЛА із працівниками «Південмашу», що відбулася теж у лютому 2017 року. Разом з Анатолієм шукаємо цього чоловіка на відео 9 травня і знаходимо у ролику на офіційному каналі Олександра ВІЛКУЛА. Він йде у колоні разом з іншими «тітушками». А потім – стоїть у натовпі літніх людей поряд із ВІЛКУЛОМ. Пов'язаного із депутатом ВІЛКУЛОМ чоловіка, немає в списку затриманих, не фігурує він і серед тих, кому обирали запобіжний захід. Але його мають непогано знати у Новомосковській і Дніпровській поліції. А у квітні 2015-го його навіть затримували під час спроби в суді, за закритими дверима, відновити партнера Олександра ВІЛКУЛА, Максима РОМАНЕНКА, на посаді секретаря Дніпровської міськради. Тоді цей чоловік назвався Дмитром.

Усі карти тепер в руках правоохоронців, і особисто у міністра Арсена АВАКОВА. Відтак, дізнатися подробиці щодо організації групи бойових «тітушок» та про їх співпрацю зі спецпризначенцями 9-го травня буде не складно.

/Олександр КУРБАТОВ, «Слідство.Інфо», 25 травня 2017 року

<https://hromadske.ua/posts/spetspryznachentsi-ta-titushky-byly-veteraniv-ato>

Земельну реформу МВФ називає однією з головних передумов наступних траншів для Києва, - заявив голова місії МВФ, яка щойно завершила роботу в Україні. Згідно із Меморандумом про співпрацю з фондом, законодавчо земельну реформу мають оформити до кінця травня, а ринок землі має запрацювати з 1 січня 2018. Прозорий і зрозумілий ринок, який для країни принесе поживлення економіки, а для власників землі – справедливу ціну за їхню власність, - такі ключові вимоги до земельної реформи назвав в інтерв'ю BBC Україна постійний представник МВФ в Україні Жером ВАШЕ. Тим часом дискусії щодо головних принципів, на яких працюватиме ринок землі в Україні, тривають не перший рік і знову загострилися.

Що відбувається із ринком землі в Україні?

ЩО ТРЕБА ЗНАТИ ПРО ДОМОВЛЕНІСТЬ УКРАЇНИ З МВФ

Із цими дискусіями ЗМІ пов'язали і заяву про відставку міністра аграрної політики Тараса КУТОВОГО, яку він подав 23 травня. Сам він не пояснив, чому хоче піти з уряду, але повідомив, що надалі збирається зосередитись на питанні залучення інвестицій в Україну.

Запровадження ринку землі в Україні є чи не найдовшеочікуваною, і чи не найбільш суперечливою реформою. Оцінки оглядачів різняться від можливості «відновлення історичної справедливості» до неминучості «останнього дерибану». Нині в Україні діє заборона на продаж землі. Першу таку заборону запровадили ще у 2001 році. З того ж часу розробляються різні варіанти законопроектів, які б регулювали ринок землі в Україні. Але жоден із них так і не ухвалили. Депутати регулярно продовжували дію мораторію на продаж землі.

Тим часом і міжнародні, і вітчизняні експерти називають земельну реформу, разом із реформою судочинства і пенсійною, серед ключових, що можуть дати реальний поштовх економічному розвитку. В уряді прогнозували, що законодавчо земельну реформу оформлять до 1 липня. Свій законопроект уряд розробив, але досі не схвалив. Окрім урядового у парламенті є ще два законопроекти, які подали на розгляд ще у грудні 2016 року.

ВАЖЛИВІ ВІДМІННОСТІ

Усі законопроекти передбачають заборону на продаж сільгоспземлі іноземцям. Але на цьому спільне завершується.

Перший законопроект «Про обіг земель сільськогосподарського призначення» (№5535) подали у грудні минулого року група депутатів на чолі із Олексієм МУШАКОМ, якого ЗМІ називають близьким до Андрія ВЕРЕВСЬКОГО, найбільшого акціонера «Кернела». Цей законопроект передбачає поетапне запровадження ринку землі. Згідно із законопроектом, на другому етапі (з 1 липня 2018) землю зможуть купувати юридичні особи і фізичні особи-підприємці.

Автором другого парламентського законопроекту з такою ж назвою, але іншим номером - «Про обіг земель сільськогосподарського призначення» (№5535-1) - є також парламен-

тар від БПП Аркадій КОРНАЦЬКИЙ, співзасновник «Агрофірма Корнацьких». Його законопроект передбачає одночасну можливість продажу землі не тільки громадянам і державі, але і юридичним особам.

На відміну від парламентських, урядовий законопроект не передбачає, що юридичні особи матимуть право купити землю. Покупцями сільгоспземлі, за версією уряду, можуть бути громадяни України, територіальні громади і держава. Юрій МИКИТЕНКО працює в Держгеокадастрі - одному з органів, який працював над урядовим проектом. Він пояснює, що заборона на продаж землі юрособам зумовлена бажанням «дати більше можливостей для розвитку приватної ініціативи, впровадження іпотеки землі, яка б дала можливість розвивати аграрний сектор економіки, і, особливо, - фермерські та сімейні господарства». На думку пана МИКИТЕНКА, вводити юридичні особи в коло покупців ще зарано, бо є ризик, що право на землю скуплять іноземні громадяни, корпорації та інші юридичні особи.

РИНОК – ОКРЕМО, «ПРОРИВ» - ОКРЕМО

Юридичні особи – це саме ті, хто зараз виробляє левову частку українського аграрного продукту, каже генеральний директор Українського клубу аграрного бізнесу Тарас ВИСОЦЬКИЙ. І саме вони, як хоче уряд, будуть виключені із земельної реформи. «У нас є держава, громадяни і територіальні громади. Але ані держава, ані громадяни, ані територіальні громади до «прориву», який демонструє АПК, не мають ніякого стосунку, - каже Тарас ВИСОЦЬКИЙ. - Виходить, є юридичні особи, які формують експортний потенціал, які створюють валовий продукт, але із земельної реформи кудись зникли». На думку пана ВИСОЦЬКОГО, юридичні особи обов'язково повинні увійти у коло учасників ринку землі. - «Можна дискутувати критерії, обмеження, але якщо ціль реформи – розвивати економіку, без юросіб цього не вдасться досягти». Він також звертає увагу на те, що великі аграрні холдинги, доступ яких до ринку землі хоче обмежити уряд, не випадково не є серед лобістів реформи. Вони цілком задоволені нинішньою системою оренди, оскільки за відсутності ринку

вони й надалі користуються землею задешево.

Представники низки аграрних асоціацій на чолі із Всеукраїнською аграрною радою висловили таку саму думку. Вони вважають, що урядовий законопроект у тому вигляді, що його було оприлюднено, фактично, усуває з ринку землі «переважну більшість сільгоспвиробників». Аграрії звернулися до президента, прем'єра та парламенту із закликом ще раз подумати про усі наслідки продажу землі за такими правилами. Крім того, йдеться у їхній заяві, «ринок землі має передбачати не лише наявність об'єкту купівлі-продажу (землі), але й бути забезпечений грошовими коштами». Без вирішення цих проблем, вважають аграрні організації, «запуск ринку землі з 1 січня 2018 року є вкрай передчасним і призведе до неоправданих наслідків для економіки й нацбезпеки України».

ПРО ТИМЧАСОВЕ І ВІЧНЕ

Натомість експерт Групи стратегічних радників з підтримки реформ в Україні Александер ШКУРЛАВ важає, що нині Києву важливіше «зрушити з мертвої точки» ринок землі і «відновити історичну справедливість». На його думку, треба спочатку ухвалити рішення про продаж землі, а потім вже визначитися із його учасниками.

«Питання заборони продажу землі для юридичних осіб – більше політичне. Ми сприймаємо його як виключно норму перехідного періоду», - каже він. Проте тимчасові рішення в Україні найчастіше виявляються довготривалими, - зауважує Віктор ЗАЯЦЬ, завідувач кафедрою Національного університету біоресурсів і природокористування. Він застерігає від «половинчастості» реформи: «Мораторій наробив лиха надзвичайно багато, але сурогатний ринок наробить ще більше. У ринку не може бути обмежень, тим більше - тимчасових, бо вони будуть вічними». Науковець також нагадує, що коли відбулося розпаювання земель і запроваджувалася оренда, її також вважали запобіжником того, щоб земля не потрапила «не в ті руки». Натомість, наголошує пан ЗАЯЦЬ, «таких земельних банків, як в Україні, немає ніде у світі».

Про те, що де-факто ринок землі вже працює, каже і Дмитро БОЯРЧУК, виконавчий директор Центру соціально-економічних досліджень CASE Україна. Він вважає, що головна мета земельної реформи – легітимізувати відносини довкола землі. Нині вони, на думку експерта, визначаються тінювим ринком, який працює попри формальний мораторій на продаж. Він також вважає, що вади нинішніх земельних відносин мали б навчити, щоб будь-які обмеження «просто означають додаткові витрати на тінюві схеми», які рано чи пізно будуть винайдені. Попри усі ризики, каже Дмитро БОЯРЧУК, виключивши

із кола покупців землі юридичні особи, «ми знову опинимося в ситуації напівлегального ринку».

СУДОВИЙ ДЖОКЕР

Втім, якими б не були аргументи різних сторін, може статися так, що депутати не схватять жоден із запропонованих законопроектів. Як це виглядатиме, парламентарі продемонстрували 18 травня. Під час голосування за постанову, якою пропонувалося ухвалити «дорожню карту» кроків, потрібних для запровадження ефективного ринку землі, «за» проголосувало лише 17 людей. Оглядачі припускають, що земельне питання в Україні може розв'язатися не в парламенті, а, наприклад, у суді.

17 лютого 2017 року група депутатів внесла подання до Конституційного суду, у якому оскаржила законність мораторію на продаж землі. Якщо КС пристане на бік депутатів-авторів подання, продаж землі дозволить автоматично згідно із Земельним кодексом. Щоправда, у прикінцевих положеннях кодексу сказано, що ринок землі можна запровадити лише після ухвалення закону про обіг землі. Але навіть у цьому разі, каже Тарас ВИСОЦЬКИЙ, земельна реформа повинна відбуватися паралельно із реформою судової системи, оскільки без ефективного захисту прав власності ринок землі

нормально не працюватиме. На розгляд цього питання КС має півроку – рішення має з'явитися до середини серпня.

«Думаю, рішення Конституційного суду і буде відповіддю на запитання, чи готова уся судова система до захисту ринкових земельних відносин в Україні», - каже експерт ГО «Інститут розвитку аграрних ринків» Володимир АРТЮШИН.

ЗЕМЕЛЬНІ РЕКОРДИ

Від середини 1990-х в Україні було розпайовано і передано у колективну власність близько 27 мільйонів гектарів землі. Нині в Україні налічується майже 7 мільйонів власників земельних паїв, які здають свою землю в оренду за ціною, що є на порядок нижчою, ніж у Європі, попри те, що якість українських чорноземів є своєрідним «брендом».

При цьому земельні банки, які на умовах оренди зібрали агрохолдинги, що працюють в Україні, є величезними, і становлять сотні тисяч гектарів ріллі. Саме великі аграрні господарства виробляють значну частку продукції АПК, частка якої у експорті зросла до 42%, випередивши традиційні металургію і хімію. У 2016 році в Україні зібрали рекордний врожай зернових у 66 мільйонів тонн, із яких на експорт пішло також рекордні 40,2 мільйона тонн.

Анастасія ЗАНУДА, сайт «BBC», 29 травня 2017 року; матеріал розміщено за адресою: <http://www.bbc.com/ukrainian/features-40058628>

